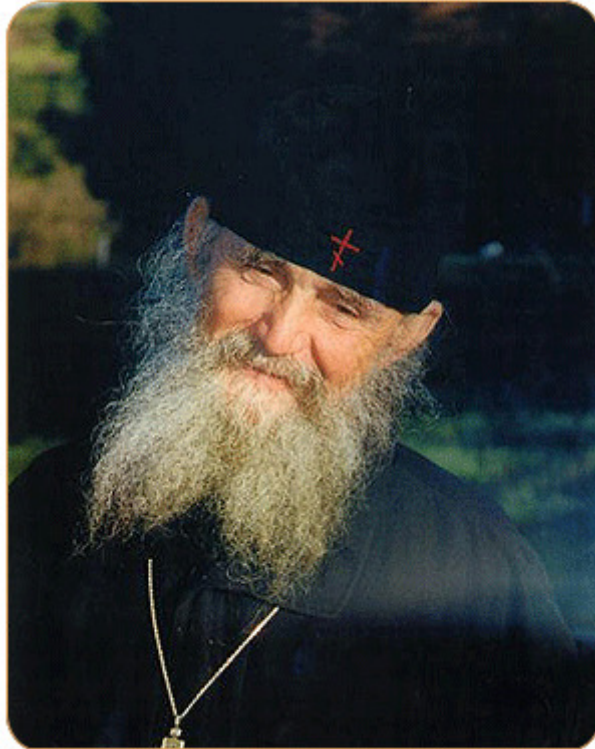

12 Οκτωβρίου 2022

Περὶ τοῦ μοναχικοῦ ἀγῶνος (Γέρων Ἐφραίμ Φιλοθείτης Προηγούμενος Ἰ. Μ. Φιλοθέου)

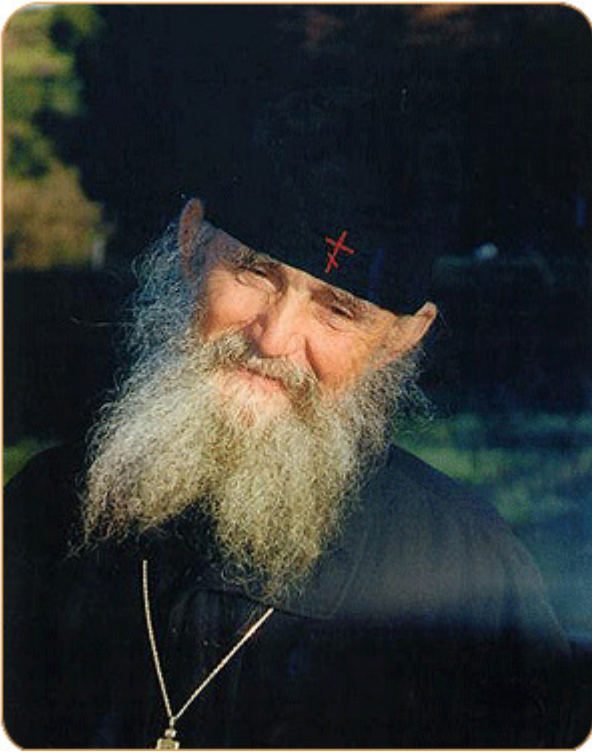
[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθείτης-Αριζονίτης / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ὁμιλία στὸ Σικάγο στὶς 20 Μαρτίου 1994

Εὐλογημένα μου παιδάκια,

Εὔχομαι ἐγώ, ὁ ταπεινὸς καὶ ἀνάξιος πατέρας σας, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἐλεεινῆς μου
ψυχῆς, τὸ ἔλεος καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ μας, νὰ μὴ σᾶς ἐγκαταλείψῃ ποτὲ
ἕως ὅτου φθάσετε στὴν Ἴνω Ἱερουσαλήμ στὴν πόλη τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

Όλοι οί Χριστιανοί δίνουν ύποσχέσεις στο Θεό κατά την τέλεση τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος. Όσοι ὁμως ἀσπάζονται τὸ μοναχισμό, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κοινές γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς ύποσχέσεις, προσθέτουν κι ἄλλες πὸ ἀφοροῦν ἀποκλειστικὰ τῇ μοναχικῇ ζωῇ. Γνωρίζετε, παιδιά μου, τὶς ύποσχέσεις αὐτές. Τὶς δώσατε μπροστὰ σὲ πολλούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς. Ἀκούσατε μάλιστα τότε τὸ λόγο τοῦ Πνευματικοῦ σας Πατέρα «Ὁ Κύριος θὰ σᾶς ἀμείψει ὄχι σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τῶν ύποσχέσεων, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν πιστὴ τήρησή τους».

Δὲ σᾶς ύπενθυμίζω αὐτὰ ἐπειδὴ φοβᾶμαι μήπως ἀδιαφορεῖτε γιὰ τὴ σωτηρία σας. Κάθε ἄλλο. Εἶμαι, ὁ ταλαίπωρος, πεπεισμένος ὅτι φροντίζετε γιὰ τὴν ἀπολογία πὸ θὰ δώσετε στὴ μέλλουσα κρίση. Εἶμαι ἐπίσης πεπεισμένος ὅτι ὁ καθένας ἀγωνίζεται καὶ κοπιάζει ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις του. Όπως ἡ ἐπιμελὴς κλώστρια κλώθει ὁμοιόμορφα τὸ νῆμα ὅσο μακρὸ κι ἂν εἶναι, ἔτσι κι ἐσεῖς πρέπει νὰ κλώθετε τὸ νῆμα τῆς μοναχικῆς ζωῆς μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο ἀπὸ τὴ στιγμή πὸ πατήσατε τὸ κατώφλι τοῦ κοινοβίου μέχρι τὴν ὥρα τοῦ θανάτου. Ὁ ζῆλος πὸ δὲ χαλαρώνει ἔχει μεγάλη σημασία. Παρακολουθήσατε ποτὲ τὴ λειτουργία τῆς ἀτμομηχανῆς; Κινεῖται ὅταν ὑπάρχει ἀτμός. Κι ὅσο περισσότερος ἀτμὸς ὑπάρχει, τόσο γρηγορότερα κινεῖται. Όταν ὁμως ἐξασθενεῖ ἡ πίεση τοῦ ἀτμοῦ, μικραίνει καὶ ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως. Ἡ ἀτμομηχανὴ τελικὰ σταματᾷ. Ό,τι εἶναι ὁ ἀτμὸς γιὰ τὴ μηχανή, εἶναι ὁ ἔνθεος ζῆλος γιὰ τὴν ἀφιερωμένη ζωή. Όταν ὑπάρχει ὁ ζῆλος, ὅλα προχωροῦν κανονικά. Όταν ὁμως ἀτονήσει ὁ ζῆλος, τότε ἡ πρόοδος σταματᾷ. Όλα ὀδηγοῦνται στὴ διάλυση.

Μὴν ψυχραίνετε τὴν πνευματικὴν σας θέρμη καὶ μὴν ἀποκάμετε ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Νὰ ἐλέγχετε διαρκῶς τὴν ψυχὴν σας, γιὰ νὰ μὴ πέσετε σὲ ἀμέλεια καὶ δώσετε εὐκαιρίαν στὸν ἐχθρὸν νὰ σᾶς ἐμπαίξει. Ἀγωνισθεῖτε μὲ κάθε τρόπο, γιὰ νὰ μὴν ἀδυνατίσουν τὰ τεῖχη τῆς καρδιάς. Συχνὰ νὰ ἐνθυμῆσθε τὸν πρῶτον σας ἐνθουσιασμόν, τότε ποὺ ἦλθατε ἐδῶ, ἀφήνοντας τὴν οἰκογένειάν σας, τοὺς συγγενεῖς καὶ τὰ φιλικὰ σας πρόσωπα... Ὅταν περάσατε τὸ κατώφλι τῆς Μονῆς, ἐπιθυμούσατε μόνο νὰ προσεύχεσθε, ν' ἀπασχολεῖτε τὸ νοῦν σας μόνο μὲ θεῖες σκέψεις, νὰ συνομιλεῖτε μόνο πνευματικῶς, νὰ μελετᾶτε μόνο τὸ λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ βιβλία τῶν Ὁσίων, νὰ ἀπωθεῖτε κάθε κοσμικόν, νὰ ζητετε μὲ εἰρήνην πρὸς ὅλους καὶ μὲ ἀδιάκριτον ὑπακοήν στὸν Πνευματικὸν Πατέρα καὶ σ' ὀλόκληρον τὴν ἀδελφότητα. Ἀσφαλῶς ἦσαν εἰλικρινεῖς αὐτὲς σας οἱ ἐπιθυμίαι. Φέρνετε λοιπὸν, συχνὰ στὴ μνήμην τὸν πρῶτον σας ἐνθουσιασμόν. Θὰ τὸν ἀνανεώνετε ἔτσι μέσα σας, ὅπως ἀνανεώνετε τὴν ἀτμόσφαιραν σ' ἓνα δωμάτιον ἀνοίγοντας τὰ παράθυρα.

Μαζὶ μὲ τὴν ἀφυπνιστικὴν αὐτὴν προσπάθειαν, νὰ φέρνετε πιὸ συχνὰ, τὰ παραδείγματα ζήλου τῶν μεγάλων Ὁσίων. Νὰ ἐντρυφᾶτε στὰ Μηναιῖα καὶ στὰ Συναξάρια. Νὰ συλλογιζέσθε μὲ πόσῃ θέρμῃ εὐαρεστοῦσαν τὸ Θεὸν οἱ Ἅγιοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Θυμηθῆτε τοὺς θαυμαστοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνες τους. Μὴν ἀρκεσθεῖτε ὅμως, σὲ μία ἀπλὴ ἐνθύμησις. Σκεφθεῖτε πῶς εἴστε ὑποχρεωμένοι νὰ μοιάσετε τοὺς ἥρωας τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως στὰ διάφορα ἀθλήματα ὁ ἓνας ἀθλητῆς παρακινεῖται καὶ ἐνθαρρύνεται ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τοῦ ἄλλου, ὅπως ἐπίσης στὶς διάφορες ἐργασίαι σας, δηλαδὴ στὰ διακονήματα, ὁ ἓνας συναγωνίζεται τὸν ἄλλον, ἔτσι ἄς θερμαίνεται καὶ ὁ ζῆλος σας καθὼς θὰ παραδειγματίζεσθε ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῶν Ἁγίων ἐκείνων ἀγωνιστῶν.

Πολὺ καλὸν καὶ ἅγιον εἶναι τὸ ὅτι ἐγκαταλείψατε τὸ μάταιον κόσμον καὶ φθαρτὸν καὶ ἀφιερωθήκατε στὸν Χριστόν μας. Προσπαθῆστε ὅμως, Πατέρες μου καὶ παιδιὰ μου, νὰ ὀλοκληρώσετε τὸ ἔργον αὐτό. Δὲν εἶναι μοναχὸς (ὅπως δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ) ὅποιος φορᾷ τὰ ῥάσια καὶ βρίσκεται στὴ μάνδραν τῆς Μονῆς. Μοναχὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἀγωνίζεται νὰ οἰκοδομήσῃ μέσα του τὸ πνεῦμα τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Σ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν πνευματικὴν προσπάθειαν χρειάζεται πολὺ ὑπομονή, προσευχὴ καὶ ταπείνωσις. Αὐτὴ καθ' αὐτὴ ἡ Μονὴ σας, μοιάζει μὲ ἰαματικὴν κολυμβήθραν... Νὰ θεωρεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας γεμάτον ἀπὸ ἀδυναμίαις, τύφλωσιν, ἀναπηρίαν.

Παιδιὰ μου φίλτατα, ἀσφαλῶς σεῖς γνωρίζετε πολλὰ μέσα θεραπείας. Γνωρίζετε καὶ τίς πνευματικὰς ἀσθένειαις, δηλαδὴ τὰ πάθη. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι παραδομένος στὰ πάθη, δυσκολεύεται νὰ κατανοήσῃ τὴν κατάστασίν του καὶ νὰ ἐλευθερωθεῖ. Ὅταν ὅμως δεχθεῖ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Θεῆς Χάριτος, τότε ἀρχίζει νὰ ξεχωρίζει μέσα του τὰ φρικτὰ συμπτώματα τῶν παθῶν, μετανοεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ καθαρθεῖ. Ἀρχίζει λοιπὸν ὁ ἀγὼνας, ὁ πόλεμος. Πρῶτα ἐναντίον τῶν ἁμαρτωλῶν

πράξεων καὶ κατόπιν ἐναντίον τῶν ἁμαρτωλῶν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων.

Ὁ πνευματικὸς πόλεμος ἔχει πολλές φάσεις. Ὄταν ὁ ἀγωνιστὴς χριστιανὸς σταματήσει τὴν ἔμπρακτὴ ἁμαρτία, διακρίνει ὅτι ὁ νοῦς του ἀσχολεῖται μὲ ἄπρεπες σκέψεις κι ἡ καρδιὰ τοῦ ἱκανοποιεῖται μὲ ἀθέμιτα αἰσθήματα. Στρέφοντας τὴν προσοχὴ του στὸ ἔργο τῆς ἐσωτερικῆς πλέον κάθαρσης ἀρχίζει νὰ ἐπισημαίνει πῶς ἐπιτίθεται ὁ ἐμπαθὴς λογισμὸς, πῶς κρύβεται, πῶς σαγηνεύει καὶ αἰχμαλωτίζει τὴν ψυχὴ. Συνηθίζει ὅμως, ταυτόχρονα καὶ νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ διώχνει τὸν πειρασμό.

Ὅσο ὁ ἀγώνας συνεχίζεται, τόσο περισσότερο τὰ πάθη ξεριζώνονται, ἕως ὅτου τὸ ἔδαφος τῆς καρδιᾶς τελείως καθαριθεῖ. Σημεῖο καθάρσεως εἶναι ἡ ἀποστροφή, ἡ ἀντιπάθεια, τὸ μίσος πρὸς τὰ πάθη καὶ τὶς ἀφορμὲς τους. Οἱ προσβολὲς τοῦ πονηροῦ εὐκόλα τότε ἀποκρούονται, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲ σταματοῦν. Τὰ πάθη ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καρδιᾶς, μένουν ὅμως στὴν περιοχὴ τῆς καὶ ὅποτε βροῦν εὐκαιρία, προσπαθοῦν πάλι νὰ κυριαρχήσουν.

Ἔτσι, ὁ ἀγωνιστὴς ἐπισημαίνει διαρκῶς τὴν παρουσίαν τῆς φιλαυτίας, τῆς κατακρίσεως, τῆς ραθυμίας, τῆς ζηλοτυπίας, τῆς φιληδονίας, τῆς φιλαργυρίας κι ἂν καὶ νικητὴς στὸν ἀγώνα, νιώθει ὅτι εἶναι ἀκάθαρτος. Οἱ προσβολὲς καὶ μόνο τῶν αἰσχυρῶν λογισμῶν, τὸν κάνουν νὰ θεωρεῖ αἰσχυρὸ τὸν ἑαυτό του.

Θυμηθεῖτε τέκνα μου, τὴν περίπτωσιν ἐκείνου τοῦ ἀσκητοῦ ποὺ κατέκρινε διαρκῶς τὸν ἑαυτό του καὶ ἀπαριθμοῦσε πλήθη ἁμαρτιῶν σὰν νὰ τὶς εἶχε κάνει. Ἐνῶ ἀπλῶς μόνο δοκίμαζε τὶς προσβολὲς τῶν λογισμῶν. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἔνοχο κι ἁμαρτωλό. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν προόδευσε καὶ στὴν κάθαρσιν καὶ στὴν ταπεινοφροσύνη.

Ὅσο τελειώτερος γίνεται κανεὶς, τόσο ἁμαρτωλότερο θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του. Ἀντίθετα, ἐκεῖνος ποὺ εἶναι γεμάτος πάθη, δυσκολεύεται πολὺ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν κατάστασίν του.

Εὐχομαὶ παιδιὰ μου, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἐλεεινῆς μου καρδιᾶς, κάθε πρόοδο στὸν πανέμορφο αὐτὸν ἀγώνα τῆς μοναχικῆς ζωῆς καὶ πολιτείας καὶ ἄξιοι νὰ γίνετε τῶν σωζομένων στὴ Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Πηγή: agiazoni.gr